

Sygn. akt SDI 33/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego B. Bołtryk-Czechowskiej,
w sprawie radcy prawnego **K. P.**,
obwinionego z art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r., poz. 65, t.j. ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 i art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 9 października 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 12 grudnia 2012 r.,
zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 1 sierpnia 2012 r.,

I. uchyla zaskarżone orzeczenie oraz utrzymane nim w mocy orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej niewytoczenia powództwa przeciwko W. [...] i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 70 ust. 3 a ustawy z

dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych umarza postępowanie w tym zakresie;

II. kosztami postępowania w tym zakresie przed Sądem I instancji obciąża Izbę Radców Prawnych w [...], przed Sądem II instancji obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych, natomiast kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2012 r., obwiniony radca prawny K. P. został prawomocnie uznany za winnego tego, że:

1. w miesiącu wrześniu 2006 r. w kancelarii radcy prawnego w [...] podjął się pośredniczenia w prowadzeniu przez niemiecką firmę S. & K. spraw M. W. przed niemieckim sądem o dochodzenie należności przeciwko spółce C. z siedzibą w Bremie i w tym celu miał skompletować i przesłać dokumenty niezbędne do skierowania sprawy do sądu, zaniechał wykonania powyższego, przez co z uwagi na duży upływ czasu zachodzi ryzyko przedawnienia roszczenia lub niecelowości dochodzenia w razie upadłości czy też wyzbycia się majątku przez dłużnika, to jest czynu z art. 65 ust. 1 pkt 3a oraz art. 65 ust. 4 pkt 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. 2010, nr 10, poz. 65 ze zm. zwanej dalej ustawą) w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (zwanego dalej kodeksem) i za to skazany na karę pieniężną w wysokości 5.000 zł oraz zakaz wykonywania patronatu przez okres 3 lat;
2. otrzymawszy faktury celem wytoczenia powództwa przeciwko W. (roszczenie w wysokości 13.284,41 zł wymagalne w dniu 14.10.2005 r.) nie skierował sprawy do sądu skutkiem czego roszczenie uległo przedawnieniu, to jest czynu z art. 65 ust. 1 pkt 3a oraz art. 65 ust. 4 pkt 2a ustawy w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 kodeksu i za to skazany na karę pieniężną w wysokości 5.000 zł oraz zakaz wykonywania patronatu przez okres 3 lat.

Od powyższego orzeczenia kasację wywiódł obrońca obwinionego K. P., zaskarżając orzeczenie w zakresie, w którym uznano obwinionego za winnego czynu polegającego na niewytoczeniu powództwa przeciwko W., przez co

roszczenie przysługujące M. W. uległo przedawnieniu, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 70 ust. 3a ustawy poprzez nieuwzględnienie z urzędu przedawnienia karalności czynu.

Autor kasacji wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i umorzenie postępowania w zaskarżonym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. Takim przepisem szczególnym jest art. 751 pkt 1 k.c., z którego wynika, że z upływem 2 lat przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju.

Przedstawiony 2 - letni termin przedawnienia dotyczy roszczeń o wynagrodzenie za czynności spełnione przez przedsiębiorcę w zakresie działalności przedsiębiorstwa (por. uchwała SN z 29 lutego 1996 r., III CZP 13/96, OSNC 1996, nr 5, poz. 71). Chodzi o umowy ze stosunku zlecenia oraz z nienazwanych umów o świadczenie usług. Pokrzywdzony M. W. prowadził działalność gospodarczą w ramach Firmy Usługowej M. [...]. Niewytoczenie zatem powództwa względem W. spowodowało przedawnienie tego roszczenia z upływem dwóch lat od daty jego wymagalności, czyli w dniu 14 października 2007 r. Od tego dnia należy liczyć termin przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego, który stosownie do treści art. 70 ust. 3a ustawy ustaje, jeżeli od czasu popełnienia czynu upłynęło 5 lat. Zatem karalność omawianego przewinienia ustała w dniu 14 października 2012 r., zaś prawomocne orzeczenie skazujące K. P. zapadło w dniu 12 grudnia 2012 r. Dlatego ma rację obrońca obwinionego, kiedy wywodzi, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny w trakcie prowadzonego przed nim postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów powinien z urzędu uwzględnić przedawnienie karalności przypisanego obwinionemu czynu.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie oraz utrzymane nim w mocy orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej niewytoczenia powództwa przeciwko W. i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 70 ust. 3a ustawy umorzył postępowanie w tym zakresie. Wyrok Sądu Najwyższego zawiera też stosowne rozstrzygnięcia dotyczące kosztów postępowania w tej części.

Sąd Najwyższy rozważał z urzędu czy nie nastąpiło przedawnienie przewinienia przypisanego obwinionemu w punkcie 1 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie za końcową datę tego przewinienia należy uznać dzień 5 października 2009 r., w którym pokrzywdzony M. W. złożył u Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu K. P. Zatem dotychczas nie nastąpiło przedawnienie wyżej wymienionego przewinienia.

Podsumowując, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.